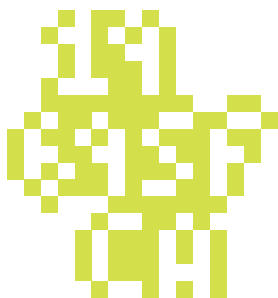

> ajax
penumbra
1969

robin sloan
—

host

ROBIN SLOAN
AJAX PENUMBRA 1969

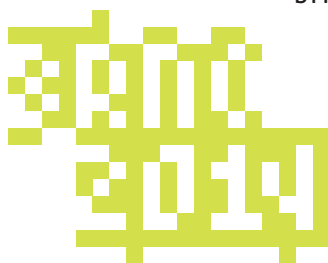

> ajax
penumbra
1969

robin sloan

—
brno 2014

Robin Sloan

Ajax Penumbra 1969

Copyright © 2013 by Robin Sloan

Translation © Petra Jelínková, 2014

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2014

ISBN 978-80-7491-292-4 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-293-1 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-295-5 (Formát MobiPocket)

NONSTOP KNIHKUPECTVÍ

Návštěvník prochází městem a pátrá. Nese si seznam: knihoven a knihkupectví, muzeí a archivů. Sestupuje do útrob archivu deníku *San Francisco Chronicle*, kráčí za zasmušilým zaměstnancem ke kartotéce s nejstaršími záznamy o úmrtích. Opatrně, leč s jistotou prochází katalog — jeho prsty jsou na tuto práci navyklé. Ale *Chronicle* jsou příliš mladé noviny. Jméno, které hledá, v nich nenachází.

Vyptává se v čínské čtvrti, zjišťuje, jak v kantonštině říct „knihkupectví“: *šu tien*. Odhodlá se vstoupit do ulice Haight Street, ponořené do kouřového oparu, a hovoří s dlouhovlasým chlapíkem, který prodává knihy rozložené na dece v parku Golden Gate Park. Pokračuje na druhou stranu zálivu do knihkupectví Cody's Books i do Calu, vydává se na jih do Kepler's Books i Stanfordu. Dotazuje se v knihkupectví City Lights, ale prodavač jménem Shig kroutí hlavou: „O tom jsem nikdy neslyšel, člověče. V životě jsem o něm neslyšel.“ Namísto rady prodá návštěvníkovi výtisk *Kvílení*.

Je rok 1969 a v San Francisku se buduje a staví. Hlavní tepna města, Market Street, se proměnila v příkop. Na jih odtud strhli celé bloky domů a odvozili všechny sutiny. Pustý pozemek lemuje plot s honosnou cedulí hlásající, že jde o ZAHRADY YERBA BUENA, přestože tu není ani stopy po jediném stromě nebo rostlince. Na sever odsud prochází návštěvník okolo staveniště, z něž se k nebi tyčí široký zikkurat a poutač s vyobrazením trpytícího se kopí slibuje, že zde má v budoucnu stát TRANSAMERICKÁ PYRAMIDA.

Návštěvník zklamaně kráčí městem. Už nemá kam jít: prošel a prozkoumal všechna místa ze svého seznamu. Jde se projít po mostě Golden Gate Bridge, ví totiž, že se ho na to rodiče budou ptát. Ve čtvrtině mostu se obrátí a vrací se zpátky. Očekával výhled na město, ale záliv je zahalený v mlze a jeho košile s krátkým rukávem se třepotá v mrazivém větru.

Návštěvník míří zpět do hotelu, pomalu si to šine ulicemi a přemítá nad svým neúspěchem. Ráno si zajde koupit jídlenku domů. Chvilí prochází podél pobřeží, potom zabočí do města. Prochází po hranici mezi North Beach a čínskou čtvrtí a tam si všimne knihkupectví vklíněného mezi italskou restauraci a čínskou lékárnou.

Všechny židle v restauraci jsou zvednuté a leží nohama vzhůru na červených kostkovaných ubrusech. Lékárna je zahalená stínem, dveře jsou pevně zapečetěné temnými řetězy. Celá ulice spí, už je skoro půlnoc. Ale v knihkupectví to žije.

Dřív ho slyší než vidí: ozývají se odtud šepoty i kovově pronikavé tóny jakési písničky. Když se dveře knihkupectví rozevrou, zvuky zesílí a na ulici se vyřítí několik postav. Jsou to mladí lidé s povlávajícími dlouhými vlasy a ve volném oblečení. Návštěvník zaslechne cvaknutí zapalovače a zahlédne záblesk jiskry. Postavy si něco podávají, hluboce vdechují a vydechují

dlouhé obláčky kouře, které se mísí s mlhou. Návštěvník se drží stranou a prohlíží si je. Něco si posílají dokola v kroužku, pak tu věc odhodí na chodník a vracejí se dovnitř.

Přistoupí o něco blíž. Celá přední část obchodu je prosklená. Čtvercové skleněné tabule jsou zasazené do železných mříží a úplně zamlžené. Uvnitř to vypadá, jako by tam právě probíhal večírek. Vidí obličej a ruce a rozčuchané tmavé kštiny — to vše impresionisticky rozmazané za zamlženým sklem. Hraje tam písnička, kterou už slyšel i jinde ve městě, jakýsi populární hit.

Otevře dveře a zevnitř na něj zavane rozjařeně vřelá atmosféra. Jeho příchod ohlašuje kdesi nahoře veselé cinkání zvonku, ale nikdo ho nepozoroval. Nedaří se mu dveře úplně otevřít, zarazily se o něčí záda v plandavém saku, posetém souhvězdími záplat. Návštěvník se protáhne škvírou, tiše zamumlá omluvu, ale ten v saku si ho nevšímá. Je zcela zabraný do rozhovoru s ženou, která v ruce drží přenosné rádio, z něhož se line ona svižná melodie.

Knihkupectví je mrňavé: vysoké a úzké. Ze svého místa v rohu si obhlíží celý prostor a zjišťuje, že je tu méně zákazníků než v City Lights, zřejmě ne o moc víc než dvacet — jen jsou namačkaní na mnohem menší ploše.

Nevelký, ale pořádně nahuštěný houf lidí postává kolem několika nízkých stolků. Na každém z nich se vyjímá ručně psaná cedulka s nápisem jako POEZIE, SCIENCE FICTION nebo DOPORUČUJE REDAKCE „WHOLE EARTH CATALOG“. Někteří listují v knihách, stolec s nápisem KINEMATOGRAFIE opanovali dva muži s huňatými vousy, kteří zaníceně diskutují a gestikulují. Jiní si zcela nepokrytě čtou: postává tam třeba žena v zelených šatech, kterou naprosto uchvátil komiks *Fantastická čtyřka*. Většina lidí v hloučku si ale všímá sebe navzájem: povídají si, přikyvují, smějí se, flirtují, odhrnují si vlasy,

které jim padají do očí, a zastrkávají si je za uši. Všichni mají dlouhé vlasy a návštěvník se najednou se svým účesem na ježka cítí poněkud rozpačitě.

Proplétá se davem směrem k pokladně a snaží se nikoho nedotknout. Úroveň hygieny u jednotlivých zákazníků je velice rozmanitá. O dřevěnou podlahu se odrážejí hlasy a tu a tam zachytí útržky rozhovorů:

„...na tripu, chápeš...“

„...v Marin...“

„...hráli Led Zep...“

„...v rauši...“

Ale to není celé knihkupectví. Zadní části knihkupectví vévodí něco jiného: za nízkými stolky se tyčí vysoké regály, které sahají až kamsi nahoru do příšeří. Do těchto temných výšin vedou nebezpečně vyhlížející žebříky. Objemní obyvatelé těchto polic působí mnohem vážněji než knihy vepředu, a jak se zdá, zástup zákazníků si jich nevšímá. Návštěvník má ale přesto tušení, že v nejtemnějších stínech by se snad mohlo pokradmu něco odehrávat.

Necítí se ani trochu ve své kůži. Má chuť se otočit a odejít. Ale... je přece v knihkupectví. Tady by se snad dalo najít nějaké vodítko.

Když návštěvník přistoupí k pokladně, zaslechne, jak se prodavač pře s jedním ze zákazníků. Nápadně se od sebe liší, přes široký, bytelný pult na sebe hledí dvě různé generace. Zákazník je hubený muž připomínající proutek, vlasy jako tenké provázky má stažené do culíku. Prodavač je statný chlapík, svetr mu těsně obepíná silné paže. Má upravený knírek a tmavé vlasy ulíznuté dozadu. Spíš než knihkupce připomíná námořníka.

„Toalety jsou jen pro zákazníky,“ trvá prodavač na svém.

„Minulý týden jsem si tady koupil knížku,“ protestuje zákazník.

„Vážně? Nepochybuju o tom, že jste si tu minulý týden knížku *přečetl*, to jsem ostatně viděl na vlastní oči, ale co se týče *koupě...*“ Prodavač vytáhne na stůl bichli v kožených deskách a obratně listuje stránkami. „Bohužel, mám dojem, že tady nic nevidím... Jak že se jmenujete?“

Zákazník se blaženě usměje: „Coyote.“

„Coyote, jistě... Kdepak, žádného Coyota tu nemám. Vidím tady Starchilda... a Froda... ale Coyota ani jednoho.“

„Starchild, ano! To je moje příjmení. No tak, chlape, potřebuji si odskočit.“ Zákazník — Coyote, nebo snad Starchild? — se pohupuje na patách.

Prodavač vytáhne univerzální klíč na kroužku s dlouhým šedivým štrápcem a přes zaťaté zuby procedí: „Hoďte sebou.“ Zákazník chňapne po klíči a mizí mezi vysokými regály. Cestou se k němu přidají dva další.

„A neloudejte se!“ volá za nimi prodavač. „Říkám, abyste se ne...“ Vzdychne, pootočí hlavou a zadívá se na návštěvníka. „Takže? Co to bude?“

„Ehm, dobrý den,“ usměje se návštěvník. „Hledám jednu knihu.“

Prodavač tiše stojí a znovu si ho změří pohledem. „Vážně?“ Jeho zarputilý výraz jako by se trochu uvolnil.

„Ano. Víte, vlastně jde o jistou velmi mimořádnou knihu.“

„Marcusi!“ volá jakýsi hlas. Prodavač zvedne oči. Žena s přenosným rádiem stojí v hloučku lidí a nad hlavou mává nějakým svazkem. Prstem dloubá do nápisu na obálce: *Nahá přišla cizinka*. „Mar-cu-si! Tohle si čteš, když jsi tu sám, vid’?“

Prodavač se zamračí a ani se neobtěžuje poctit ji odpovědí. Místo toho zlehka bouchne pěstí do stolu a zamumlá si pod vousy: „Stejně nechápu, proč tak nevkusné věci vůbec máme na skladě...“

„Jak jsem řekl, je to mimořádná kniha,“ připomene se návštěvník vlídně.

Prodavač na něj znovu upře oči. Pevně stiskne rty do tenké čárky tak, že to velmi vzdáleně evokuje úsměv. „Jistě. Jak se jmenuje?“

Návštěvník pomalu a s pečlivou výslovností pronese: „*Tech-né tycheon*. Píše se to T-E-CH-“

„Ano, *techné*, rozumím. A *tycheon*... to bude ,umění štěstí‘, pokud se nepletu.“

„Přesně tak!“ vykřikne návštěvník.

„Mar-cu-si!“ volá zase zákaznice s rádiem. Tentokrát ji prodavač naprosto ignoruje.

„Navzdory tomu, jak to zřejmě působí,“ vysvětluje rozhodným tónem, „se tady věnujeme odbornému bádání.“ Vyloví obdélnou knihu, která je širší než vyšší. „Nevybavuju si, že bych ten název kdy slyšel, ale raději to ještě ověřím.“ Listuje stránkami, na nichž se míhá tabulkový soupis — něco na způsob katalogu. „Pod *T* tu nic nemám... Jak že se jmenuje autor?“

Návštěvník kroutí hlavou: „Je to velmi staré dílo. Znáám jen titul. Ale vím, že byl tady v San Francisku, v knihkupectví, které patřilo jistému... Ale to nic, to je docela spleť příběh.“

Prodavač přimhouří oči, nikoli podezřením, ale z hlubokého zájmu. Katalog odloží stranou. „Povězte mi ho.“

„Ono totiž...“ Návštěvník se ohlédně za sebe v domnění, že se tam tvoří fronta. Ale žádný ze zákazníků za ním nestojí. Obrátí se zpátky na prodavače. „To vyprávění nějakou chvíli zabere.“

„Tohle je nonstop knihkupectví,“ prohlásí prodavač a smutně, skoro žalostně se usměje. „Ničeho tady nemáme víc než času.“

„Tak snad aбыch to vzal od začátku.“

„Možná byste měl začít úplně od Adama.“ Prodavač se usadí zpátky na svou stoličku a složí ruce přes sebe. „Jak se vlastně jmenujete, příteli?“

„No ano, jistě. Já jsem Ajax Penumbra.“

AJAX PENUMBRA!

Jak přijdete ke jménu jako Ajax Penumbra?

Takto: Počnou vás Pablo a Maria Penumbrovi, kteří uprchli ze Španělska jen několik měsíců před tím, než tam vypukla občanská válka. Váš otec si nese lodní kufr plný knih, matka si nese vás.

Narodíte se v Anglii. Po Marii, která je učitelka, zdědíte štěkavý, drnčivý smích. Pablo, který se neúnavně snaží prosadit jako básník, vám nadělí neobvyklou výšku a jméno po řeckém hrdinovi. Později se ukáže, že povahou se podobáte spíš Ajaxovu protivníku Odysseovi, což bylo pochopitelně jméno, nad nímž otec také uvažoval, ale Maria využila své právo veta, aby tento návrh smetla ze stolu. Chlapec jménem Odysseus Penumbra by se nedožil ani konce sedmé třídy, prohlásila.

První roky života strávíte na cestách: z Anglie do Kanady a potom do Ameriky. Tam se usadíte ve městě Galesburg ve státě Illinois, kde Maria najde místo na střední škole a postupně se vypracuje až na ředitelku. Pablo založí literární časopis

nazvaný *Migraciones*. Za celou dobu vašeho dětství získá úhrnem třiasedmdesát předplatitelů.

Vaši rodiče jsou podivíni v tom nejlepším slova smyslu. Neslaví narozeniny, ani jedenkrát v životě jste nedostal dárek desátého prosince. Místo toho dostáváte darem knihy ve dnech, kdy se narodili jejich autoři. Sedmadvacátého ledna bude pod schodištěm čekat balíček zabalený v pestrém papíru. Na kartičce stojí: „Mému milovanému synkovi při příležitosti třiadevadesátého výročí narození Lewise Carrola.“ *Za zrcadlem a co tam Alenka našla.*

AJAX PENUMBRA. Na studentské kartičce nevelké vysoké školy Galvanic College, mezi místními známé jako Harvard severozápadního Illinois, máte jméno napsané strojovými verzálkami a vedle něj fotku jako z policejního záznamu: vyjevené stvoření, jehož obličej se skládá snad jen z krku, uší a zubů. Váš typický široký, zubivý úsměv. Když se na ten snímek díváte, přejete si, abyste se tehdy při focení držel trochu zpátky. Snažil se působit o něco důstojněji.

Stojíte nastoupený spolu se všemi ostatními čerstvými prváky a rektor vám hrdě oznamuje, že pokoje na kolejích byly poprvé přiděleny na základě *převratné automatizované metody*. Na první pohled se zdá, že se počítač dopustil politováníhodného omylu. Za spolubydlícího vám vybral Clauda Novaka, upovídaného kluka z Chicaga, zatímco vy jste introvert z maloměsta. On je menší a čiperný, vy jste vysoký a zdrženlivý. On kouří, vy se tomu vyhýbáte. Claude jako by na školu uprostřed kukuřičných polí vůbec nepatřil, vy se mezi bledě zlatavými klasy cítíte jako ryba ve vodě.

Ale když si později toho dne v pokoji vybalujete, tajemná logika počítače vyjde na světlo: oba jste si kufr nacpali hlavně knížkami. Méně zásadní věci jako kalhoty nebo boty vlastně

jen vyplňují škvíry mezi všemi těmi svazky. A tak tu ve váš první den na vysoké stojíte bok po boku, s hlavami nakloněnými na stranu, a prohlížíte si, jak vaše dvě sbírky knih zaplnily rozviklanou kolejní knihovničku. Té vaší vévodí Shakespeare, Dante, Homér — jasný vliv vašeho táty. Naproti tomu Claude si nepřivezl nic jiného než science fiction. Na obálkách se vyjímají elegantní raketoplány, blyštiví humanoidní roboti a marťanské krásky se zelenou pletí.

Zůstanete vzhůru celou noc a čtete si.

Claude sem zamířil kvůli počítači. Tahle škola má jeden z nejvýkonnějších počítačů na středozápadě, nedávno jí ho poněkud excentricky daroval jeden zámožný absolvent. Přitom celý učitelský sbor a studenti nedosahují počtu ani tří tisíc. Pro Clauda to byla jednoduchá rovnice — vydělil výkon procesoru počtem osob v kampusu — a rozhodl se, že Galvanic College pro něj bude z hlediska využití počítače přínosnější než větší a proslulejší škola University of Illinois.

Většinu dní — a také řadu nocí — tráví ve druhém suterénu McDonalldovy přednáškové budovy, kde onen úžasný, mohutný stroj spočívá. Claude vás zve, ať se k němu připojíte. Scházíte dvě patra dolů do studené, stinné sklepní chodby. Dveře před vámi jsou zajištěné, aby zůstaly otevřené, a zevnitř místnosti vane ledový chlad. Na plaketě vedle dveří je označení B3, pod ní je ale přilepená cedulka, na které je Claudovým klikatým rukopisem napsáno NADACE.

Uvnitř poprvé na vlastní oči spatříte počítač. Není to takový monstrózní krám připomínající slona, jaký jste čekali, ale spíš seskupení vysokých krabic, které se podobají supermoderním kuchyňským spotřebičům a jsou zahalené hladkými panely s mihotajícími se stříbřitě šedivými a zářivě červenými světýlky. Za skleněnými okny se pomalu otáčejí cívky

magnetické pásky o velikosti talíře. Všechny součásti nesou totéž hranaté logo: IBM.

Něco — nejspíš jeden z těch přístrojů — místnost velmi silně ochlazuje. Uprostřed toho všeho sedí u malého stolku Claude, zachumlaný do zimní bundy a lyžařské kukly.

„Nazdar kamaráde!“ zavolá a odhrne si masku z obličej. Je to podivuhodná scéna, ale vlastně není o mnoho podivuhodnější než ona premisa, že tady váš spolubydlící sedí a pracuje s počítačem.

Obyčejní lidé přece jen tak počítač nepoužívají.

Claude ke stolku přistrčí další otočnou plastovou židli. „Jdeš právě včas.“ Třídí tlustý štos děrných štítků. Jsou to žlutavé, voskované kartičky a na všech je tentýž nápis tučným písmem: NEPŘEKLÁDEJTE, NEDĚRUJTE ANI JINAK NEZNEHODNOCUJTE. Posadíte se a třete si prokřehlé ruce.

Claude vloží štítky do malé přihrádky, potom v rychlém sledu sebejistě mačká baculatá tlačítka. Štítky začnou mizet: počítač se spokojeným rachocením a předením hltá jeden za druhým.

„C-co přesně... to dělá?“

„Hlavně Navier-Stokesovy rovnice. Aha, promiň, tys myslel... Jasně. Počítač čte štítky, řídí se pokyny a tady mi odpovídá.“ Ukazuje na tiskárnu napěchovanou tlustou rolí papíru. Počítač už vychrlil několik metrů odpovědí a ty se teď vinou po betonové podlaze.

„A co ty odpovědi... prozradí?“

„Teď pracuju na počasí. To je jedno z nejžhavějších témat počítačové vědy — klimatické modely, šíření jaderného spadu a tak dále. Takže... Sem zadám dnes naměřené teploty, rychlost větru a tak dále... napřed samozřejmě musím normalizovat body souřadnicové sítě... a pak tam doplním svůj predikční model. A přesně v tu chvíli vstupují do hry

Navier-Stokesovy rovnice,“ vysvětluje svižně a nadšeně, „nóó, a teď zjistím, jestli bude zítra pršet.“ Poklepe prsty o stůl: *ťuk, ťuk, ťuk, ťuk*. „V Moskvě.“

Místnost B3 potom navštívíte ještě mnohokrát, vždycky v zimní bundě. Počítač vás trochu znervózňuje. Když vás Claude vybídne, ať si ta baculatá tlačítka zkusíte stisknout sami, odmítnete. Ale díváte se a posloucháte, co vám povídá — svižně a nadšeně — o všech problémech, které budou moci ještě výkonnější počítače řešit.

„Ekonomické prognózy,“ jmenuje, „dopravní simulace. Šachy!“

Na vysokou jste přišli studovat jako hlavní obor angličtinu, ale během prvního semestru zjistíte, že tahle škola nabízí i mnohem specializovanější zaměření pro studenty se... specializovanějšími zájmy. Předměty nejsou vypsané ve studijním katalogu, tedy aspoň ne otevřeně s pravými názvy. V nabídce přednášek katedry anglického jazyka jsou zakamuflované pod tak odrazujícími názvy — například předmět *Anglický jazyk 103: Větné rozbor*y —, že by se na ně žádný příčetný student dobrovolně nezapsal, pokud by k tomu neměl pádný důvod.

Účastníci se scházejí v nejvyšším patře budovy v rozlehlé šedivé knihovně lemované chrličy, kde úzká okna, připomínající středověké střílny a umístěná vysoko nad kukuřičnými poli, neochotně propouštějí jen skromné množství světla. Přednášky vede Langston Armitage, mohutný profesor, který svým objemným podbradkem připomíná přerostlou žabu. Vysvětluje, že je vedoucím katedry okultní literatury. Ostatní studenti dychtivě přikyvuji, ale vy jste zmatení. Přihlásili jste se, protože vás upřímně baví větné rozbory.

První den druhého semestru si jdete na studijní oddělení změnit hlavní obor studia.

Toho roku na jaře v předmětu *Anglický jazyk 211: Literatura a církev — historie indexu zakázaných knih* (ve skutečnosti *Okultní literatura 211: Nebezpečné knihy*) Armitage vysvětluje, že knihovna Galvanic College obsahuje víc jedinečných, nepřeložitelných a/nebo nevysvětlitelných svazků než kterýkoliv jiný knihovní fond na světě. V následujícím semestru vás pošle dolů do skladiště. Jsou tam knihy ve vazbě zdobené stříbrem a kostmi. Některé knihy mají stránky potřísněné krví — přeneseně i doslova. Najdou se tam také knihy vyrobené z perí, knihy vykládané nefritem, knihy, které se rozezvoní jako zvon, když je sundáte z police, i knihy, které ve tmě září.

Claude Novak odpromuje už za tři roky, přestože běžná délka studia jsou roky čtyři. Jednoho chladného letního rána s ním jdete na malé místní nádraží a každý z vás drží jednu stranu jeho kufru nacpaného sci-fi. Má namířeno do Kalifornie, kde bude na Stanfordově univerzitě studovat informatiku v magisterském programu — jednom z prvních v zemi. Než přijede vlak, vyloví z kufru jednu z knížek a předá vám ji. Na obalu se skví bleďá, vířící galaxie. Je to *Nadace* od Isaaka Asimova, Claude o ní mluvil dost často.

„Vědci předvídají budoucnost?“ ptáte se.

„Psychohistorikové,“ prohlásí vlídně. „A tohle už není science fiction, kamaráde. Dnes už ne. Tohle bude jednou pravda.“

Když do stanice vjíždí vlak, třesete si s Claudem rukou a potom zvážníte. „Jsem fakt vděčný za tu počítačovou metodu, která nás propojila,“ říkáte svému někdejšímu spolubydlicímu. „Doufám, že budeš taky psát algoritmy, které povedou k tak zdárným výsledkům.“

Claude se zasměje: „To já taky, kamaráde. Já taky. Hodně štěstí v knihovně.“

Knihy ze stříbra, knihy z kostí — a přece jste za celé ty roky na Galvanic College neviděli nic podivuhodnějšího než kluka, který sedával v lyžařské bundě ve sklepe a pracoval s počítačem.

O rok později, když se chystáte na státnice, si vás Langston Armitage pozve do svého hnízda v nejvyšším patře knihovny. Je tam jediné úzké okno, zakryté pruhem tapety s kašmírovým vzorem, ale přece přes něj proniká sluneční světlo a zbarvuje všechno v kanceláři do rosničkově zelené. Včetně samotného Armitage.

„Rád bych vám nabídl, abyste se stal pracovníkem knihovny,“ krákorá.

Troje prázdniny jste strávili na brigádě v knihovně zařazováním a přeskládáváním knih, kontrolováním a aktualizováním lístkových katalogů, a ač to tam máte opravdu rádi, nezní to jako nejdobrodružnější perspektiva. Nejspíš vám to je vidět ve tváři, protože Armitage vysvětluje:

„Ne, chlapče, nemyslím přímo v knihovně, ale obstarávání nových přírůstků.“

Čtyři roky přednášek okultní literatury byly víceméně nepřetržitou propagandou odborníků na shánění nových přírůstků do univerzitní knihovny. Jsou prodlouženou rukou knihovny a stálým zdrojem jejího nesmírného bibliografického bohatství. Občas je zahlédnete v horních patrech knihovny, jak se ve stínu o něčem radí, hovoří tiše neznámými jazyky a zahloubaně si mnou podivné jizvy.

V létě se stanete asistentem přírůstkového oddělení a pustíte se do práce, která se podobá magisterskému studiu, jen s tím rozdílem, že nevede k získání oficiálního diplomu. Platí vám za to, že čtete klasickou literaturu a také knihy, které by za klasické byly považovány, kdyby je vlastnila ještě nějaká